Contra la depressió, Sylla

El davanter torna a aparèixer en el moment oportú i lidera la remuntada del Girona

Davant situacions límit, la millor recepta és ser-hi. No desconnectar ni tampoc baixar els braços. Vol Francisco Rodríguez jugadors compromesos al cent per cent i d'aquests en té un bon grapat al seu vestidor. Només així s'aixequen partits com el d'anit al Gran Canaria. En una situació adversa, farcida d'uns precedents que tampoc aixequen pas l'ànim, una plantilla més a fora que no pas a dins hauria dimitit. En canvi, la reacció del Girona explica moltes coses. Que aquest equip vol i ho vol de veritat, com clamava l'entrenador set dies enrere. Una altra cosa és que després les coses surtin. Que hi hagi dies grisos i s'instal·li la depressió. Perquè motius pel negativisme n'hi havia i no pas pocs. Contra tot això, Mamadou Sylla. Salvador l'anterior jornada amb el Lugo, fent un gol a tocar del descompte per salvar els mobles, ahir el focus el va tornar a il·luminar i de manera merescuda. L'estrip causat pel seu company d'atac, un Nahuel Bustos que ni hi és ni tampoc se l'espera a aquestes alçades de la pel·lícula, el va arreglar el 18 amb dues fogonades. Gol i assistència que expliquen una remuntada. Un bri de llum, un símptoma vital. Es torna a guanyar, es fa a còpia de caràcter i superant les adversitats. Victòria de fe per calmar una mica els ànims. Una vida extra per afrontar els propers partits amb un xic més d'optimisme.

Si Sylla va ser la cara, la creu tenia nom i cognom: Nahuel Bustos. S'esgota la paciència i a la primavera el 9 hi arriba sense haver fet cap actuació amb cara i ulls que justifiqui el seu fitxatge. El del Girona i el del Manchester City, que es va rascar la butxaca i de quina manera per incorporar un davanter que potser explotarà el dia de demà, però que fins ara no ha ofert res de bo. Detalls i poc més. Sumar, ben poc. Restar, bastant. Al Gran Canaria es va encarregar d'engegar a dida tot allò que s'havia fet bé durant 40 minuts. Sense ser brillant, la posada en escena va ser notable. Francisco copiava el dibuix de les últimes setmanes i improvisava un mig del camp amb Kébé, Terrats i Gumbau. Se'n va sortir el Girona, que va anul·lar un Las Palmas que hi fiava tot als xuts llunyans de Jesé i res més. A l'altra porteria ni de bon tros era un allau. No era necessari. Situació controlada i cap perill. Fins la pífia de Bustos. Lemos es va colar a l'àrea i el 9 el va acompanyar i li va intentar pispar la pilota de la pitjor manera. Fent-lo caure, amb l'àrbitre a prop i de manera el més matussera possible. Penal clar i Álvaro Lemos que superava Juan Carlos enganyant-lo.

El partit feia pujada i venint d'on es venia, es temia el pitjor. Bustos va pagar els plats trencats i va ser substituït al descans. Pel penal i perquè ja havia vist una targeta groga. Va entrar Bárcenas. «El millor era canviar-lo», deia estona després Francisco a la sala de premsa. Més que el canvi, el que veritablement va ser determinant va ser la irrupció de Sylla. La remuntada s'explica a partir d'ell. De la seva fe, de creure-hi. Se li demanava setmanes enrere que recuperés la versió dels dos primers mesos de competició. Ho ha fet, coincidint que torna a jugar en punta i no pas enganxat a la banda, on perd facultats. Seu va ser el gol de l'empat. Ben aviat, només tornar de vestidors. Ell va lluitar més que ningú una pilota dividida, un regal enverinat de Christian Rivera que va comprometre a tothom. Va agafar el porter a mitja sortida i Sylla, més ràpid que ningú, es va generar l'espai per marcar a plaer. Amb més espais i un Las Palmas revolucionat i amb els cinc sentits dirigits a la porteria contrària, Araujo va gaudir de dues bones arribades per marcar (una d'elles claríssima, enviant l'esfèrica per

damunt del travesser quan ho tenia tot de cares per fer alguna cosa més= però qui ho va fer va ser Yan Couto. L'assistència, de Sylla. Gumbau va asseure dos rivals amb un cop e maluc i va assistir a l'espai. Sylla i Couto semblaven fer-se la guitza però el primer va cedir pel segon, que va batre Álex Domínguez amb un xut creuat.

Saber patir, saber guanyar

Tot bé fins aquí, el problema és que quedava encara un món i el Las Palmas ni de bon tros havia claudicat. Pepe Mel va aprofitar els minuts per anar acumulant efectius en atac. Pólvora, perill. Arribar, va arribar a l'àrea. Va tocar patir i es va saber patir. Francisco va decidir asseure Kébé tot donant entrada a Samu Sáiz per intentar tenir un xic més la pilota, però costava gaudir de possessions llargues. Estava tot obert. D'una banda i de l'altra. Però el cronòmetre va anar passant i no es movia el marcador. Els contracops, amb metres per davant i pocs rivals, no els sabia resoldre el Girona. I en una acció d'atac va néixer una ràpida transició que va deixar Pejiño amb una autopista cap a porteria. El va travar Santi Bueno pel darrere. Va veure la targeta groga l'uruguaià i el VAR va decidir que el càstig era insuficient i que se l'havia d'expulsar. L'enèsima vermella. El llançament d'aquella falta, ben perillosa i en el minut 90, el va executar Lemos per acabar topant amb una intervenció providencial de Juan Carlos.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/03/20/contra-depressio-sylla/1095343.html?utm_source=rss